

**EERST BEVREESD — DAARNA
VERBLIJD.**

DOOR

W. K. H. MAGENDANS.

HARDEWIJK,
H. A. BERENDS.

Prijs 3 cent. 100 Ex. f 2.50.

EERST BEVREESD — DAARNA VERBLIJD.

Er is één land op de wereld, kinderen! dat verdient gekend te worden, zoowel door kleine als groote menschen.

Dit land staat niet boven andere landen door zijne grootte, ook niet door zijne vele en kostbare voortbrengselen, maar door de gewichtige gebeurtenissen, die er hebben plaats gehad en door de personen die er geleefd hebben.

De aartsvader Abraham had er zijne tenten opgeslagen en ontving er de heerlijkste beloften, die ook

ons ten zegen verstrekken. Jacob en zijne zonen trokken het rond, om de grasrijkste plaatsen voor hunne kudde op te zoeken en hunne nakomelingen woonden er eenmaal vreedig onder hunnen wijnstok en vijgeboom. Koning David zong er zijne schoone psalmen.

Hier vindt men de oorden waar de Heer zijnen rijksten zegen heeft geschonken en daar rollen de golven over de plaatsen, waar diezelfde Heer Zijnen toorn had laten ontsteken over hen, die „boos en groote zondaars waren” tegen Hem.

Ginds lag Machpéla, de grafspelonk, waar geliefde dooden naast elkander rustten. Elders stond menig altaar waar de naam des Heeren werd aangeroepen en het hart zijne dank-

baarheid uitsprak in eene offerande, den Heer welgevallig.

Groote steden en kleine dorpen lagen er in vroegere eeuwen verspreid tusschen bergen en dalen, vloeiende van melk en honig.

En wat meer zegt, in dat land leefde en leerde, leed en stierf de Heer Jezus Christus.

Nu weet ge zeker wel, welk land hier bedoeld wordt?

Juist. Ik hoor 't u al zeggen. Dit schoone heerlijke land, de woonplaats door God voor de Israëlieten bestemd, is Kanaän of het Joodsche land; ook wel het Heilige land genoemd.

En zou dit land niet verdienen, dat we het nauwkeurig kennen, dat we althans die plaatsen weten

te liggen, waar iets bijzonders uit het leven op aarde van onzen dierbaren Zaligmaker heeft plaats gehad?

Zekerlijk, niet waar? Jeruzalem, Bethel, Kapernaüm, Nazareth, Jericho, Sodom en Gomorra, Getsémané en Golgotha, moeten ons niet vreemd zijn. De Jordaan, de Jabbok, de zee van Galilea, moeten we ook weten te vinden.

En Bethlehem, wel klein onder de steden en dorpen van Palestina, Bethlehem ook verdient onze belangstelling.

Waarom?

Bethlehem was voor vele eeuwen een klein en nederig plaatsje. Maar om Bethlehem heen was het schoon. Kostelijke weilanden omringden het armoedige dorp, dat „onder de duizen-

den van Juda' schier niet waardig was meegeteld te worden.

Ge begrijpt, dat de menschen, die veel schapen en runderen hadden, deze weiden goed wisten te gebruiken. Daarom waren de meeste inwoners van Bethlehem, gelijk bijkans al de bewoners van Palestina, ook herders.

Bijna altijd vond men zulke herders met hunne kudden in Bethlehems velden. Ook des nachts. Dan vooral moest er gezorgd worden, dat geen roofdieren of dieven het vee wegstalen en dat geen schaap van de kudde afdwaalde.

Voor meer dan 1800 jaren waren er ook weer, op zekeren nacht, herders in de velden om Bethlehem. Ze hielden de wacht over hunne kudde.

Ik stel mij voor dat deze mannen hun tijd menigmaal gekort zullen hebben met onderlinge gesprekken. Onder den oosterschen hemel zullen ze wel gedurig hunne oogen naar boven geslagen hebben, waar millioenen sterren helder aan het uitspansel schitterden. Dan hebben ze gewis aan Hem gedacht, die de sterren geschapen heeft en „ze alle bij name noemt.” Zoo denkende en sprekende over het geschapene, zullen ze den Heer der schepping wel niet hebben vergeten.

En God vergat ook hen niet.

De volheid des tijds was aangebroken en de oude profetiën zouden in vervulling treden.

Geen prinsen of voornamen personen uit Palestina maar deze eenvoudige

herders zouden het eerst verwaardigd worden den Zaligmaker der wereld, den Redder van zondaren te aanschouwen.

Terwijl ze in de stilte van den nacht bijeen zijn en een wakend oog laten gaan over hun vee, dat in groepjes nederligt of nog lustig graast, wordt het plotseling helder licht om hen heen. Geen wonder ook! De heerlijkheid des Heeren omschijnt hen! En bij hen staat een afgezant van s' Heeren troon — een engel.

Vreeze grijpt onze herders aan. Grooté vreeze bevangt hen. Ze worden erg bang en weten niet, wat ze beginnen zullen.

Dat heldere licht om hen heen, die vriendelijke gestalte des engels vóór hen, — och, ze waren al meni-

gen nacht in het veld, maar zoo iets, hebben zij nog nimmer aanschouwd.

Wat dat toch wezen zal! Ze kunnen het zich niet begrijpen.

Weldra worden ze uit hunne vreeze gered. De hemelbode spreekt hen aan. Hij begint met hen gerust te stellen, door te zeggen: „Vreest niet.”

En waarom niet te vreezen?

„Omdat ik u en allen volke groote blijdschap verkondig, want de Zaligmaker, Christus de Heer, is in de stad Davids geboren. In doeken gewonden ligt het kindeken in de kribbe neder. Daaraan zult ge het herkennen.”

Zekerlijk, bij zulk eene blijde tijding, gebracht door den mond eens engels, verdwijnt alle vrees en

maakt plaats voor de heerlijkste vreugde.

Hoe zal dit woord den herders aangenaam in de ooren geklonken hebben. Met welk eene verrukking zullen ze hebben geluisterd naar het schoone lied, dat op zuivere wijze door eene menigte des hemelschen heirlegers daarna werd aangeheven, en dat in de nachtelijke stilte over alle velden weerklonk:

Eere zij God in de hoogste hemelen!

Vrede op aarde!

In de menschen een welbehagen! —

De laatste klanken van dezen Engelenzang zijn spoedig weggestorven. De gezanten hebben hunne zending volbracht en keeren zingende naar den hemel terug.

De geboorte van den Zoon Gods is plechtig aangekondigd.

Wat zullen de herders nu doen? O, ze bedenken zich geen oogenblik! Haastig snellen ze naar Bethlehem heen en ja wel, zooals de Heer het hen heeft verkondigd, komt het ook uit. Ze vinden Maria en Jozef. Ze vinden ook — het kindeken, liggende in de kribbe.

Aan Bethlehem was de eer te beurt gevallen van de geboorteplaats te zijn, van den Heer Jezus Christus.

Langer dan noodig is, blijven de herders niet. Toen ze alles gezien hebben keeren ze weder naar hun vee terug.

Stil en bedaard, denkt ge misschien, zonder een woord te spreken?

Toch niet. Ze kunnen niet na-

laten te vertellen, wat zij gehoord en gezien hebben.

Verheerlijkende en prijzende God keeren ze wederom en wat hun van dit kindeken gezegd is, maken ze alom bekend.

Hunne vreugde is veel te groot, dan dat ze die niet aan anderen zouden laten blijken. Wel waren ze eerst zoo bevreesd geweest, maar nu ze den Heer Jezus, den Zaligmaker hebben aanschouwd, is het bij hen enkel blijdschap.

„Zoo ging het mij ook,” zeide eens iemand tegen mij. „Toen ik nadacht over al het kwaad, dat ik gedaan had en hoe dikwijls ik den Heer Jezus ongechoorzaam was geweest, werd ik erg bevreesd en bedroefd. Op mijne knieën smeekte

ik den Heer om vergeving. Dit deed ik dikwijls. De Heer vergaf mij mijne zonden. Toen was ik niet bang meer. Vrede en blijdschap kwamen in mijn hart en ik moest iedereen zeggen, welk een zegen God mij geschonken had."

Zoo, hoop ik, zal het mijnen jeugdigen lezers ook gaan.

Elk Kerstfeest zegt het ons telkens weer: Jezus Christus is geboren, om de vreeze voor den dood en de droefheid over de zonden te veranderen in zalige blijdschap.

KERSTLIED.

Daar klinkt in 't veld van Bethlehem,
In 't nacht'lijk uur, een Englenstem:

„De Christus, aller hulde waard,
„De Zaligmaker kwam op aard.

„In Davids stad ligt, klein en teer,
„Gods Zoon in eene krib ter neer.

„O Heerlijk wonder van genâ,
„'t Is vrede op aard! Halleluja!”

Zoo zong het juichend englenkoor,
Ons in den schoonen Kerstnacht voor.
En blijde voegen we onze stem,
Bij 't Englenlied van Bethlehem.

Wij prijzen 's Vaders Een'gen Zoon:
Hij daalde van Zijn hemeltroon,
En werd voor ons een hulploos kind,
Omdat Hij zoo ons teer bemint.

Daarom klinkt U ter eer, ons lied,
O, Heiland, die Uw liefde ons biedt,
Uw komst in 't vleesch, zoo lang verbeid,
Schenke ook ons eens de zaligheid.

K. H. M.
